

sv. cerkve ter biti vrli, izvrstni katoliki, — da bo tvoj božji Sin, Jezus Kristus, vladal in kraljeval v naših srcih!

Ta prošnja pa se prelepo vjema s prizadetjem, ki vam ga „Angelček“ priporoča že vse leto: Vedno imejte Boga pred očmi! Živite vpričo Boga!

Internus.

Pripovedka o jaslicah.

Marici se je zdelo čudno — naenkrat so se oživille vse jaslice, ki so stale tam v kotu. Zasllišala je zvončkljanje ovac, ki so se pasle po rebrih, videla je žive pastirce in pastirice iti proti hlevu, kjer je spalo božje Detece, in ti pastirci so kramljali med seboj, in na njihovih hrbtih so bila živa jagnjeta.

Marici se je zdelo jako čudno. Stala je pred jaslicami, gledala v vesele pastirce in poslušala njihove pogovore. Jagnjeta so beketala radostna in mulila sočno travo po holmcih.

Najprvo so šli trije veliki, bradati pastirji. Na ramah je nesel vsak belo ovčico, a v roki košarico, napolnjeno s sadjem. Pastirji so se pogovarjali, in Marica je razumela vse.

„Glejta, bratca, kmalu bomo pri hlevu“, je rekel prvi: „Tam leži Detece, o katerem so peli angeli nad nami.“

„Ah, ubogo Dete, tako revno, a vendar sam večni Bog!“ je vzkliknil drugi.

„Da, da — za naše grehe hoče trpeti in zato si je izbral tako revni stan“, je dejal tretji. — Trije pastirci so odhiteli naprej.

Za temi sta šli dve pastirici. Prva je bila velika, a druga ne večja kakor Marica, in oblečena je bila v revno krilo. Prva je nesla košarico belih jajc, druga je pa tiščala k prsom šopek lepih rož.

„Kako krasna noč je nocoj!“ je govorila prva pastirica. „Zvezdice sijajo tako nemirno na nebu — ej, rade bi prišle na zemljo gledat božjega Sinka, pa ne morejo — hm, ne smejo! Nobene meglice ni na nebu; saj so se morale razgubiti pred svetlobo angelcev, ki so nam naznanili rojstvo Odrešenikovo.“

„Da, teta Marta“, je odgovorila mala deklica, „tudi jaz sem vesela nocoj. Ko sem slišala angelce, šla sem trgati rože, da jih podarim božjemu Sinku in ga prosim za dobroto: naj mi ozdravi bolno mamico, ki leži že dva meseca in ne more vstati!“

„Le bodi prepričana, ljuba Saloma, da pomore Jezus tvoji bolni materi . . . Glej, že sva pri hlevcu!“

V višinah nad betlehenskimi polji se je zibal angel v čistobeli obleki. Njegov obraz je žarel in krog njega se je vse svetilo. Angel je pel, in Marica je bila vsa prevzeta od tega petja. Dostikrat ji je pripovedovala mamica o angelskem petju, in ona je hrepenela po tem, da bi ga enkrat slišala. Danes so se ji uresničile dolgotrajne, gorke želje: sliši angela peti v modrih višinah!

Angel se ji je zasmehljaval, in ona je gledala neprenehoma vanj. Ej, kako sladko ji je bilo v mladem srcu, ko je čutila pogled božjega krilateca, ko je slišala njegov glas! — „Slava Bogu na višavah!“ je pel angel in se smehljaval Marici vedno prijazneje. Toda naposled se je jel dvigati kvišku in je kmalu izginil visoko, visoko gori nad zvezdami . . .

Še dolgo je gledala Marica na ono mesto, kjer je izginil krilatec. Pastirci in pastirice pa so odšli že davno mimo nje, a Marica je še vedno gledala proti nebu. Končno jo je predramil neki glas, ki je prišel od jaslic sem:

„Marica, kaj pa gledaš tja gori?“

Marica se je obrnila proti jaslicam in tam zagledala majhnega, raztrganega dečka, ki se je opiral na bergljico.

„Izginil je angelček — čakam, kdaj se vrne“, je odgovorila neznanemu dečku.

„Ej, ne vrne se več“, je rekel deček. „Pa začaj.

ne greš v hlevce, da vidiš božje Detece, ki je stokrat lepše nego angelček?“

Marica se je začudila, zakaj že sama ni prišla na to misel, zakaj že sama ni šla v hlevce? Zato se je odpravila takoj s hromim dečkom naprej proti hlevcu. Deček je šel počasi in med potom je pripovedoval mali Marici:

„Srečna si, Marica, ker imaš še starše! A jaz nimam ne ateja ne mamice. Umrli so, ko sem jih komaj poznal. Zdaj hodim sam, zapuščen po svetu in živim od tega, kar mi dajo dobre roke... Da, da — ko bi bil zdrav, bi bilo že drugače, služil bi sam, ali pa če bi mogel priti k mamici, k ateju v sveta nebesa! — Zdaj grem k božjemu Sinku, da ga poprosim za ljubo zdravje ali pa, da mi pokaže pot k ljubi mamici...“

Marici se je smilil ubogi deček in hotela ga je tolažiti; toda v tem sta prišla pred hlevce. Že je stopil deček naprej, že je mislila Marica za njim — a v tem trenutku je začutila na rami roko, ki jo je stresla nalahko, in zbudila se je....

„No, zaspanček, vstani, gremo k polnočnici!“ je zaslišala glas dobre mamice in vzdramila se je popolnoma. Spala je pri peči, naslonjena na mizo, in ravno kraj nje so stale jaslice. Rdečkasta lučka je gorela v hlevu in razsvetljevala obraz Matere božje, Jezuščka in njegovega rednika, svetega Jožefa.

Žal je bilo Marici, da so jo zbudili mama ravno v najlepšem trenutku. Toda potolažila se je v cerkvi, kjer je bilo tako lepo, da se Marica, ki je bila prvo-krat pri polnočnici, kar načuditi ni mogla. Tako nekako mora biti v nebesih, ali pa v hlevcu, kjer je ležal božji Sinček, si je mislila in molila... C. Slavín.

